

En record de Lluís Casassas i Simó

Vicent ORTUÑO i GINESTAR

En assabentar-me de la mort de Lluís Casassas vaig experimentar una barreja de sentiments que anaven des de la incredulitat, a la tristesa i a no acabar d'acceptar el que se'm comunicava. De manera ràpida i desordenada em van venir a la memòria totes aquelles imatges i vivències que anaven lligades a la meua relació, com a alumne de geografia i ja com a geògraf, amb Lluís Casassas.

Posteriorment, i en saber que la Societat Catalana de Geografia li pensava dedicar un *Treballs*, em vaig dir: has de col·laborar-hi. En posar-me davant del paper no acabava de tenir clar cap a on havia d'orientar la meua col·laboració; em venien tantes coses al cap que m'hi veia incapaç de fer una tria i establir un fil conductor coherent. De Lluís Casassas, geògraf, hi havia professors i estudiosos, molt més qualificats que jo, que sens dubte hi participarien; per tant la meua aportació en aquest sentit seria modesta i un xic pretenciosa. D'altra banda el que jo realment més valorava d'en Casassas era la persona, la relació que havia establert amb un grup d'alumnes, entre els quals crec que m'hi puc incloure, i el tracte que ens havia dispensat.

És aquest aspecte el més important per a mi, en la meua etapa d'estudiant i ja com a llicenciat, i ho vull remarcar, perquè estic convençut que el tracte i la relació que establia amb els seus alumnes era una d'aquelles coses que un estudiant agraeix moltíssim, ja que, sense perdre el respecte, fa més assequible i planera la relació entre el professor i l'alumne, alhora que li facilita un major contacte i integració amb el món de l'especialitat que ha escollit.

El tracte amb Casassas no era gens fàcil d'entrada. La seua corpulència, la diferència d'edat (quan jo el vaig conèixer estava ja vorejant els seixanta anys) i el seu semblant seriós, imposaven respecte. A més s'hi afegia un sentit enormement accentuat de la ironia, que a vegades et creava una certa inseguretat. Però a mesura que avançava el curs

i anaves copsant la seua manera de ser, t'adonaves que era un dels professors de tracte més accessible i afable que trobaves a la Facultat. Com a bon irònic, el seu sentit de l'humor era excel·lent (el seu mal geni també). Amb el temps aconseguia que l'alumnat acabés agafant-li un grau de confiança que no era fàcilment extensible a la majoria del professorat. Em ve a la memòria una festa anti-pas de l'equador que vam organitzar, amb un programa d'actes «serios i formal»; hi havia conferències, debats, elecció i presentació de la «madrina d'honor», amb ram de flors inclòs (l'escollida va ser M^a del Tura Bolòs), traca i vi d'honor al bar. Possiblement qui millor va entendre aquesta celebració va ser Casassas; per contra hi hagué professors que s'indignaren en considerar que aquells actes, tal com havien estat concebuts, anaven contra «l'esperit, rigor i seriositat» de la Universitat.

Lluís Casassas era un profund conecixedor de la societat i del territori de Catalunya. Les excursions que organitzava eren sempre molt ben acollides, fins i tot venien alumnes d'altres grups. Les caminades que ens feia fer eren com per a enemistar-se amb ell; la compensació era que la seua forma de fer-te veure i entendre el territori t'estimulava a la reflexió i desvetllava l'interès per l'observació i l'anàlisi. La seua passió per la geografia era realment encomanadissa.

Els dos últims anys de facultat vaig tenir la sort de poder participar, amb ell i altres alumnes, en alguns treballs. És a partir d'ací que vaig conèixer millor Casassas. Les reunions de treball que fèiem a sa casa les recorde perfectament; en aquells moments tots érem iguals, uns geògrafs discutint problemes, un enfocament, la metodologia a emprar, etc. Era una discussió oberta, on l'alumne ja opinava com un geògraf i estava considerat com a tal.

Per motius personals vaig haver de deixar aquestes notes un temps, i ara, passats uns mesos de la seua mort i en tornar a llegir el que havia escrit, m'aferme més en la trascendència de la persona. En morir Lluís Casassas tots vam perdre un gran geògraf, però jo, i molts altres, vam perdre a més un gran amic.

És per açò que he preferit no retocar el text fruit de les primeres impressions per tal d'intentar arrodonir-lo, ja que el que perd de qualitat expressiva ho guanya d'espontaneïtat i sinceritat.

Només vull afegir, fent meus, uns versos d'Espriu: Lluís Casassas, gràcies per haver viscut.